

## DE TERUGKEER VAN RICHARD LEEUWENHART

**N**A Robins bevrijding uit de klauwen van den nieuwen heer van Nottingham, leefden de buiten de wet gestelden weer een heelen tijd rustig in hun heerlijke Sherwood-woud. De Normandiërs kregen ontzag en vooral schrik voor de « outlaws », die bij herhaling hadden bewezen dappere en onverschrokken strijders te zijn. Daarom lieten zij Robin en zijn mannen zooveel mogelijk met rust. En viel er eens een Normandisch heer met zijn gevolg in handen van de vrije mannen uit het woud, dan liet die Normandiër zich gewoon noodigen aan Robins tafel, en betaalde meestal zonder tegenstribbelen de gevraagde vergoeding.

Robin, Roode Will en Kleine John liepen van tijd tot tijd, onder een of andere vermomming, het naburige land af, en in steden en dorpen hoorden ze dan poorters en dorpelingen uit. Zoo vernamen ze nagenoeg alles wat er gebeurde.

Zekeren dag keerden Roode Will en Kleine John opgewonden in de kampplaats terug. Robin zag dadelijk aan hun haast en hun gejaagdheid, dat ze bijzonder nieuws hadden, en hij sprong hen tegemoet.

— Wat is er ? vroeg hij.

— O, dat is een heel verhaal, zei Roode Will.

— Vertel dan maar gauw, spoorde Robin hem aan.

— Laat ons een beetje het bosch ingaan, stelde Roode Will voor. We moeten de zaak eerst eens rustig bepraten voor we er iets van aan de mannen mededeelen, vindt ge dat ook niet, John ?

— Dat zal wel het beste zijn, meende ook John.

Robin begaf zich met zijn twee trouwe makkers in een van de prachtige dreven van het woud. Op eenigen afstand van de kampplaats hield hij stil.

— Spreek nu maar, zei hij, hier zijn we rustig.

— Richard Leeuwenhart is terug in het land, begon Roode Will zijn verhaal.

Robin Hood, die zich op een gevelden boomstam had neergezet, sprong dadelijk overeind.

— Wat ge zegt ! riep hij uit. O, ik dacht dadelijk, dat ge

groot nieuws bij had. Ik zag het aan uw gelaat. Hij is reeds te Londen, zeker ? Nu zal alles wel beter worden voor ons. Morgen vertrek ik om mijn rechten op te eischen als graaf van Huntingdon. Richard Leeuwenhart zal naar mij luisteren, ik ben er zeker van.

— Kalm aan, kalm aan, kwam nu Kleine John kalmeerend tusschenbeide. Niet zoo opgewonden, baasje. Will heeft u nog wat anders te vertellen, dat uw geestdrift wel een beetje koelen zal.

Robin schoof zijn muts een beetje opzij. Hij plaatste zijn voet op den omgehakten boomstam en zette zijn handen in de heupen.

— Ik ben één oor en luister, zei hij.

— Wel, vervolgde Roode Will, onze Koning is eigenlijk niet zoo gemakkelijk in Engeland geraakt. Om te beginnen is hij op zijn terug-



keer uit het Heilig Land in Duitschland door den Keizer gevangen gezet.

— Nog al sterk, meende Robin.

— Toch is het zoo, en laat me nu voortspreken, anders zitten we hier morgenavond nog, en het is van het grootste belang, dat we zoo snel mogelijk een beslissing nemen.

— Praat dan maar door, zei Robin, ik zal u niet meer onderbreken.

— De Keizer liet aan prins Jan, onzen regent dus, weten, dat hij Koning Richard gevangen zou houden, zoolang hem geen aanzienlijk losgeld voor den vorst werd gebracht. Prins Jan heeft zich dan ingespannen om dat losgeld bijeen te brengen. Alle edelen hebben daarvoor hun juweelen geschonken, en de rest werd genomen uit de kas van het land. Het ligt in de bedoeling van den regent zoo snel mogelijk een nieuwen tol of cijns te heffen om zoo het uitgegeven geld weer in de kas te krijgen.

— Dat zal wel, kon Robin zich niet weerhouden te zeggen. Het volk moet maar betalen. Maar eigenlijk moet ik toegeven, dat het me van prins Jan waarachtig verrast, dat hij er moeite voor heeft gedaan het geld bijeen te brengen om zijn broeder vrij te koopen.

— Ge vergist u alweer, Robin, zei Kleine John.

— Inderdaad, ging Roode Will voort. Het geld is wel bijeengebracht, maar nooit in Duitschland aangekomen. Het blijkt ergens in veiligheid te zijn gebracht, op een plaats, die alleen de regent en een paar vertrouwelingen kennen.

— Wel wat een schelm, riep Robin verontwaardigd uit. Van prins Jan mag men waarachtig alles verwachten.

— De namen van de vertrouwelingen zullen u ook wel belang inboezemen, meende Kleine John. Het zijn de nieuwe heer van Nottingham en Sir Gwijde, de dappere ridder, die u hier zekeren dag is komen bestrijden.

— Als ge het zoo noemen wilt, lachte Roode Will.

— Dat zijn werkelijk de kerels, die hij voor dergelijk werkje noodig had, zei Robin. Dus, het losgeld is niet betaald. Hoe is Richard Leeuwenhart dan vrij geraakt?

— Hij is ontsnapt uit zijn gevangenis. Met een handvol letje getrouwen, die hij nog heeft kunnen verzamelen, is hij over Holland naar de zee getrokken, heeft een schip gevonden, dat hem wilde overzetten en is zoo in Engeland geraakt om terug het bestuur van zijn land in handen te nemen en zijn broeder rekenschap te vragen.

— Ik vrees, dat prins Jan dan maar van een kale reis zal thuiskomen, zei Robin.

— Daarvoor vreest prins Jan zelf ook, ging Roode Will voort en daarom weigert hij halsstarrig het bestuur van het land aan den Koning af te staan. De regent wil zich niet onderwerpen. Hij weet trouwens heel goed wat hem te wachten staat, in dat geval.

— En hoe denkt Richard Leeuwenhart daarover? vroeg Robin Hood belangstellend.

— Zooals men dat van dien openhartigen ridder en strijder verwachten kan, antwoordde Roode Will. Hij is nu bezig zijn eigen kroon met de wapens te heroveren. De twee broeders staan tegenover elkaar in het veld.

— Prins Jan is altijd een onbetrouwbare man geweest, zei Robin minachtend. Hij heeft er zich immers niet voor geschaamd een samenzwering te beleggen tegen Koning Hendrik, zijn eigen vader.

— Nu wordt hij door Richard Leeuwenhart opgejaagd als een wild dier, vertelde Roode Will verder. Hij vlucht van het eene kasteel naar het andere in het land. Overal waar hij een vertrouweling heeft, een of ander Normandiër, dien hij heeft begunstigd, trekt hij heen. De Koning achtervolgt hem, met een steeds toenemend leger. Maar elk kasteel moet bestormd en ingenomen worden. Tot nu toe heeft de regent op het gepaste oogenblik weten te ontsnappen. Weet ge waar hij nu zit?

— Hoe zou ik, zei Robin in spanning.

— Op het kasteel van Nottingham. We hebben er hem zien aankomen, John en ik, met een gevolg van krijgslieden, gewapend tot de tanden. Er zijn nogal wat edellieden onder die krijgers, zeker allemaal mannen, die een of ander op hun geweten hebben, en liefst de woede van Richard Leeuwenhart ontloopen.

— Waar zijt ge dat toch allemaal te weten gekomen? vroeg Robin Hood.

— John en ik waren dezen namiddag eens tot in Nottingham gereden, en daar hebben we enkele personen ondervraagd, waaronder een officier van de garde van prins Jan, die zijn meester in den steek had gelaten en nu stomdronken in een taveerne zat, waar hij ons alles vertelde, wat we maar weten wilden.

— Loog die man niet? vroeg Robin wantrouwend.

— Waarom zou hij liegen, meende Kleine John. Dronkaards zeggen in hun roes meestal de waarheid.

— Neen, daarin ben ik ook gerust, zei Roode Will. Eerst twijfelde ik wel een beetje, maar toen we later dien bestoven stoet van ridders en krijgslieden het kasteel zagen binnentrekken, begreep ik ook, dat onze drinkebroer de waarheid had gesproken.

— En waar is Koning Richard nu ? vroeg Robin.

— Die is op weg, en wordt elk oogenblik voor het kasteel van Nottingham verwacht, sprak Kleine John.

Robin Hood beet op zijn onderlip. Hij scheen na te denken.

— Dat is een gelegenheid, zei hij na een oogenblik. Laten we die niet voorbijgaan. Kom...

En reeds begaf hij zich op weg.

— Wat gaat ge doen ? vroegen zijn vrienden.

— De mannen oproepen, vertelde hij haastig. We gaan Richard Leeuwenhart helpen bij de belegering. Zoo bereid ik het terrein voor, voor mijn



...waaronder een officier van de garde van Prins Jan, die stomdronken in een taveerne zat (blz. 127).

erkenning als graaf van Huntingdon. Maar niet alleen daarvoor wil ik strijden. Ik wil in de eerste plaats opkomen tegen het onrecht, dat hier geschiedt.

— Bravo ! riepen Roode Will en Kleine John. Dat hadden we ook verwacht.

Samen haastten zij zich nu naar de kampplaats. Daar aangekomen haakte Robin zijn hoorn van zijn gordel, en blies, dat zijn wangen ervan opzwellen.

— Robin Hood... Robin Hood ! klonk het van alle kanten en weldra stonden al de mannen uit het woud rondom hun hoofdman geschaard.

— Mannen, zoo sprak Robin, langen tijd hebben we rustig geleefd, zonder strijd, zonder openlijke botsing met onze vijanden. Zijn uw zwaarden niet verroest ? Zijn uw pijlen niet bot ?

— Neen ! werd geroepen.

— En uw armen, vervolgde Robin, zijn ze niet versteven ?

— Neen ! galmde het weer door het bosch.

— Ge gaat het kunnen bewijzen, ging Robin voort.

En in enkele woorden stelde hij zijn mannen op de hoogte van wat gebeurd was, en wat hij van hen verwachtte.

— We hebben nu een gelegenheid om nog eens te strijden voor het recht, besloot Robin zijn toespraak. Daarbij kunnen we meteen afrekenen met een paar van onze hardnekkigste vijanden : den heer van Nottingham, Sir Gwijde — lacht niet, vrienden, want hij heeft leeren vechten naar het schijnt — en prins Jan, den trouweloozen regent. Wilt ge de gelegenheid voor die afrekening laten voorbijgaan ?

— Neen ! klonk het als uit één mond.

— Komt dan morgenvroeg, vóór zonsopgang, hier bijeen. We zullen toonen, dat de vrije mannen van het woud geen onrecht dulden.

— Leve onze hoofdman, Robin Hood, graaf van Huntingdon ! riep Kleine John met zijn forsche stem.

— Leve onze hoofdman, Robin Hood, graaf van Huntingdon ! herhaalden allen, alvorens zich te verspreiden.



Wie niet ingenomen was met de plannen van haar man, was de zachte vrouwe Marian. Ze vond haar leven zoo rustig en oprecht gelukkig, nu Robin zoo weinig van haar wegging en zich zoo zelden aan gevaar blootstelde. Waarom moest hij nu weer ten strijde trekken ?

— Tegen het bedrog en het onrecht, zei Robin haar. Begrijpt ge niet, lieve Marian, hoe het gedrag van prins Jan mij stuit? Richard Leeuwenhart, al is hij geen uitgesproken vriend van de Saksen, is toch de rechtmatige Koning, en in elk geval is hij heel wat eerlijker dan de valsche prins Jan, die mij op het schuttersfeest zoo laf liet gevangen nemen.

En ben ik al niet telkens teruggekeerd uit den strijd? vroeg hij, terwijl hij zijn vrouw zacht bij den arm nam.

— Dat is waar, gaf Marian toe, maar telkens maak ik me toch bang. Ik zou zoo graag hebben dat er een einde kwam aan dien voortdurenden strijd. Nu heb ik gedacht, dat het gebeurd was. We leefden reeds zoo lang kalm en gelukkig. Waarom moet die rust nu weer verstoord worden?

— Het is misschien wel de laatste maal, Marian, suste Robin Hood. Als ik den Koning goed kan helpen bij deze belegering erkent hij mij wellicht als graaf van Huntingdon, en schenkt hij mij mijn vaderlijk erfdeel terug. Zou dat niet heerlijk zijn?

— Dat zou het zeker zijn, Robin, zei Marian. Maar beloof me toch, u niet aan nutteloos gevaar bloot te stellen.

— Dat beloof ik u, liefste, zei Robin, en hij kuste zijn vrouw.



Den volgenden morgen, vóór dag en dauw, kwamen Robin en de mannen uit het woud vóór het kasteel van Nottingham aan. De belegering was reeds in vollen gang. Zonder een oogenblik te aarzelen wierpen de buiten de wet gestelde Saksen zich in den strijd. Zij betoonden zich ware scherpsschutters met hun bogen, en hun pijlen dunden op verschrikkelijke wijze de rangen van de tegenstanders, die zich tenslotte haast niet meer boven de kanteelen van de walmuren durfden vertoonen. Toch wisten de belegerden de belegers nog langen tijd op afstand te houden. Tweemaal deed de invallende nacht den strijd staken, en tweemaal werd met verwoeden ijver het gevecht bij het kriecken van den dag hervat. Pas den morgen van den derden dag konden enkele belegers de muren van het kasteel beklimmen, zich met het zwaard in de hand een weg banen om de poorten voor hun strijdmakkers te openen.

Dan begon een verwoed lijf aan lijf gevecht. Pijlen en bogen werden nu opgeborgen, en even handig als de soldaten van Koning Richard streden de vrije mannen van het woud met het zwaard.

Plots, in een gang van het slot, stond Robin Hood tegenover een goeden bekende.

— Sir Gwijde, riep de Koning uit het woud, gij zijt mijn man!

Sir Gwijde keerde zich om en wilde vluchten, maar Robin zette vliegensvlug zijn voet op een tip van den langen mantel van zijn vijand, en hield hem staan.

— Hier !... brulde hij, ge zult me niet ontsnappen. We hebben samen nog een kleine rekening te vereffenen. Ge hadt buitengewoon veel plezier op het schuttersfeest, enkele maanden geleden, waar uw vriend mij op de lafste wijze gevangen nam. Dat moet ik u nog betaald zetten.

Sir Gwijde, die steeds een grooten mond had gehad, maar daarom nog niet veel moed, stond te beven op zijn beenen.

— Sta daar zoo niet te beven, zei Robin, ik zal u niet weerloos afmaken, al heb ik daartoe alle gelegenheid. Neem uw zwaard op, en verdedig uw leven. We zullen eerlijk vechten.

Nu kon de laffe Normandiër niet meer ontsnappen. Hij moest den strijd aanvaarden. Robin wachtte tot hij zijn zwaard getrokken had, en dan begon de strijd, een strijd op leven en dood, want nu hij zag, dat het er werkelijk op aan kwam, verzamelde Sir Gwijde al zijn moed om zijn huid zoo duur mogelijk te verkoopen. Hij stelde zijn heele gevechtswijze in den beginne in op verdediging, klaarblijkelijk in de hoop zijn geduchten tegenstander te vermoeien, om hem dan op het gepaste oogenblik verraderlijk neer te steken of te slaan. Robin had hem echter gauw doorzien. De hoofdman van de vrije mannen uit het woud viel telkens opnieuw zoo geducht aan, dat Sir Gwijde hoe langer hoe meer achteruitgedreven werd. De Normandiër, in plaats van zijn tegenstander te vermoeien, geraakte weldra zelf uitgeput.

— Maar zijt gij dan een duivel ? riep hij.

— Geen duivel, antwoordde Robin, maar een strijder voor het goede recht, en op hetzelfde oogenblik dreef hij zijn zwaard in de borst van Sir Gwijde. De Normandiër wankelde, liet zijn wapen los, dat kletterend neerviel op de steenen van den vloer, en stortte dan in heel zijn lengte neer.

Robin Hood had weer een van de hardnekkigste vijanden van de Saksen overwonnen. Maar daarmee achtte hij zijn taak niet ten einde. Integendeel. Hij haastte zich naar het binnenplein van het kasteel, maar toen hij daar aankwam, was de strijd ten einde. Het kasteel van Nottingham was in handen van Richard, maar weer was de regent ontsnapt. De heer van

Nottingham vergezelde hem. Een leger hadden ze echter niet meer kunnen bijeenbrengen. De meeste van hun aanhangers waren gedood, en de anderen hadden zich overgegeven aan den rechtmatigen vorst. De overwinning van Koning Richard was dan ook volledig.



Terwijl Richard als een gewoon soldaat streed, had hij opgemerkt, dat een bende wakkere mannen hem dapper geholpen en een groot aandeel in de overwinning had.

Na den strijd vroeg hij wie die helpers waren. Iemand wist hem te vertellen, dat dit de bende van Robin Hood geweest was. En zoo vernam de Koning de lotgevallen van den vermaarden « outlaw ».

— Ik wil dien kerel eens van nabij leeren kennen, sprak de Koning. Morgen trekken we vermomd naar het bosch.

Een houtvester zou hen leiden in het Sherwood-woud, waar Robin zijn schuilplaatsen had. Er werd overeengekomen, dat Richard en zijn gevolg zich zouden vermommen als monniken. Reeds vroeg in den morgen vertrokken ze. Het was stil en vredig in het woud, en Richard Leeuwenhart genoot van den rit in de prikkelende boschlucht. Ze reden enkele uren door, zonder dat er iets gebeurde.

Toen wendde de Koning zich tot zijn gids, den houtvester.

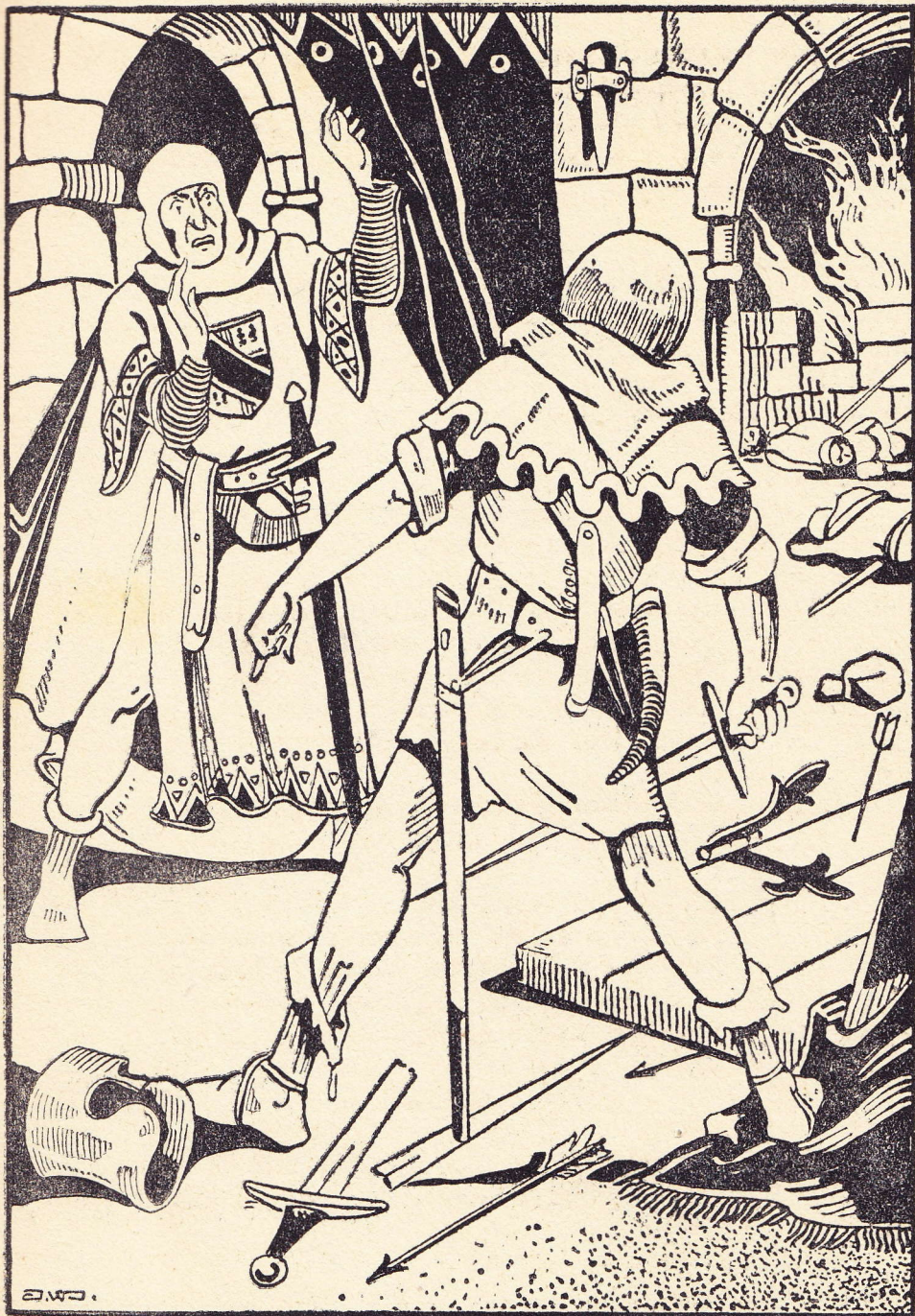
— Zijt ge er wel zeker van, dat ge ons in de goede richting leidt ? vroeg hij.

Maar nog vóór de houtvester kon antwoorden, hoorden zij het gerucht van vele voetstappen... een hoornsignaal weerklonk. En vóór ze beseften wat er gebeurde, waren de Koning en zijn gevolg omringd door mannen in het groen. Een van hen, een krachtig gebouwd man, met een vrank, open gelaat, greep Richards paard bij den teugel.

— Een woordje, alstublieft, heer abt, zei hij. Wilt ge mij de eer aandoen met mij te middagmalen ? Ik ben Robin Hood, de hoofdman van deze mannen. Ik noodig u aan mijn tafel, doch ik waarschuw u vooruit, dat ge uw maaltijd rijkelijk zult moeten betalen.

Richard Leeuwenhart lachte.

— Ge zult met een kleine som dienen genoeg te nemen, antwoordde hij. Ik heb een tijd doorgebracht in gezelschap van den Koning. Als ge iets afweet van de gebruiken aan het Hof zult ge begrijpen, hoe weinig ik nog over heb van de groote som, die ik bij mij stak. Doch wat ik nog bezit, moogt ge hebben.



Robin Hood schudde het hoofd.

— We nemen enkel van de menschen, die te veel hebben, zei hij. Houd uw geld. Maar wees niettemin mijn gast. Daar ge nog zoo pas in de omgeving van onzen Koning hebt vertoefd, zult ge ons wel kunnen vertellen, hoe de moedige Richard Leeuwenhart het maakt, onze Vorst, dien wij allen eerbiedigen.

Richard en zijn gevolg werden naar een open plaats in het woud geleid, waar de tafel reeds gedekt stond. Boven een reusachtig vuur, dat knetterend brandde, werd een geweldig stuk vleesch aan het spit gebraden. Twee mannen draaiden het spit voortdurend rond, om het vleesch langs alle zijden even bruin te laten braden.

Richard kreeg de eereplaats, tusschen Robin en zijn jonge vrouw. Marians schoonheid en edele manieren troffen den Koning. Ze moest niet onderdoen voor zijn mooiste hofdames. Richard Leeuwenhart genoot van dezen onverwachten maaltijd. Hij keek vol verbazing naar de reusachtige gestalte van « Kleine John », die tegenover hem zat, en lachte luid om de grappen van vader Tuck. Maar de meeste belangstelling toonde hij voor Robin Hoods verhalen. Hij merkte op, hoe verknocht al deze mannen aan hun vorst, Richard Leeuwenhart, waren. Hij leerde ook veel over het onrecht, dat deze vrije Saksen leden en nam zich voor in dezen toestand verbetering te brengen.

De maaltijd liep ten einde. Richard Leeuwenhart rees overeind en hief zijn beker op. Hij wierp de monnikskap, die zijn gelaat tot hiertoe in de schaduw had gehouden, achterover en blikte vrank en vrij in het ronde.

— Een dronk op de « Mannen uit het Woud » ! riep hij luid. Dat ze leven !...

Robin Hood stemde niet in met het luide gejuich, dat tot dank volgde. Hij staarde zijn gast strak aan. Ineens verbleekte hij en deed een knieval.

— De Koning, de Koning... riep hij met een van ontroering bevende stem. God zegene den Koning !

Een oogenblik was het doodstil... dan weerklonk langs alle kanten gejuich en geroep. Men bracht Richard Leeuwenhart een stormachtige ovatie.

Nu wierp Richard Leeuwenhart zijn gansche monnikspij af en stond daar, stralend in zijn blinkend zilveren harnas, met op de borst en op den rug de drie vlamvend-roode leeuwen. De Vorst richtte Robin Hood op, en schudde hem hartelijk de hand.

— Het zal nimmer kunnen gezegd worden, dat Richard trouwe onderdanen vergeet. Van heden af zijt gij geen « out-laws » meer, zei de vorst.

— Leve de edele vorst Richard ! galmde het weer, zoo luid, dat de vogels verschrikt wegvlogen.

— En nu een ban voor uw hoofdman, zei de Koning.

— Leve Robin Hood, de graaf van Huntingdon ! jubelden de mannen.

— Wat roepen ze daar ? vroeg de vorst verwonderd, graaf van Huntingdon ?

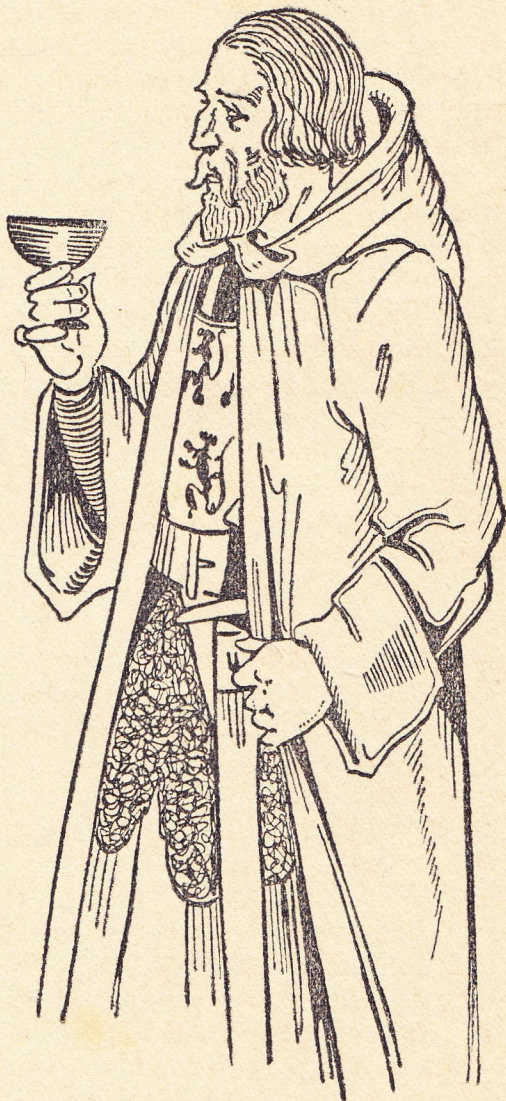
Nu moest de pleegzoon van Godfried alles opbiechten.

— Hier is een groot onrecht te herstellen, zei Richard, nadat hij alles vernomen had. Zoodra ik te Londen terug ben, zal ik uw zaak onderzoeken en in orde brengen. Reken op uw volle eerherstel.

De mannen uit het woud vergezelden den vorst in optocht naar Nottingham.

De stad stak in feestgewaad en den geheelen dag weerklonken jubelzangen den vorst van Engeland en dien van Sherwood-woud ter eere, en niet minder tot lof van Marian, die, fier en gelukkig, aan de zijde van haar echtgenoot reed.

Er werden ook toornooien gehouden voor de



— Een dronk op de « Mannen uit het Woud » riep hij luid (blz. 134)

edellieden, en op verscheidene plaatsen in de stad, braadde men over groote vuren heele varkens en halve ossen, waarvan het vleesch verdeeld werd onder de armen. Zoo was er tevredenheid bij armen en rijken over den terugkeer van Richard Leeuwenhart in het land, en ook over zijn zege over den valschen prins Jan.

's Avonds keerden de mannen uit het woud, en met hen hun hoofdman en zijn vrouw, terug naar hun veilige legerplaatsen, onder de hooge boomen en den mooien blooten hemel.



# ROBIN HOOD

A. HANS



L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

*De Vlaamsche Jeugdserie*

A. HANS

# ROBIN HOOD

en

## De Mannen uit het Woud

---

---

PENTEEKENINGEN VAN  
JAN WATERSCHOOT

---

---



L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN  
1939

## DE INHOUD

|                                             |               |
|---------------------------------------------|---------------|
| <b>Een hachelijk Avontuur</b>               | <b>blz. 5</b> |
| <b>De onwelkome Bode</b>                    | <b>» 11</b>   |
| <b>Een Belegering</b>                       | <b>» 29</b>   |
| <b>Kleine John</b>                          | <b>» 34</b>   |
| <b>Vogelvrij !</b>                          | <b>» 51</b>   |
| <b>Allans Terugkeer</b>                     | <b>» 66</b>   |
| <b>Een gestoorde Huwelijksplechtigheid</b>  | <b>» 76</b>   |
| <b>De vrije Mannen uit het Woud</b>         | <b>» 80</b>   |
| <b>Nieuwe Moeilijkheden</b>                 | <b>» 88</b>   |
| <b>Het Schuttersfeest</b>                   | <b>» 92</b>   |
| <b>De Terechtstelling</b>                   | <b>» 119</b>  |
| <b>De Terugkeer van Richard Leeuwenhart</b> | <b>» 124</b>  |
| <b>Robin blijft in het Woud</b>             | <b>» 137</b>  |
| <b>Robin Hood op Zee</b>                    | <b>» 144</b>  |
| <b>De Terugkeer naar het Woud</b>           | <b>» 149</b>  |
| <b>Robin onsterfelijk</b>                   | <b>» 158</b>  |